

Väino Areni tütar Krista: ta oli maailma parim isa ja vanaisa

„Väino Aren oli maailma parim isa ja vanaisa!“ lausub teisipäeval surnud näitleja Väino Areni tütar Krista Aren. Ta lisab mõtlikult: „Suhtlesime pidevalt ja viimastel päevadel käisime kõik teda iga päev vaatamas. Lõpp oli vaevaline, aga ta oli ülihästi hooldatud Ida Tallinna õendus-hooldushaiglas Järvel. Suurepärased arstid ja õed hoolitsesid tema eest professionaalsel kõrgtasemel.“ Viimased ligi kolmkümmend aastat röömustas Väino Aren Eesti rahvast igal laupäevaõhtul ETV ekraanil „Õnne 13“ Kristjanina, 62 aastat töötas ta aga Estonia teatris. Esmalt oli ta seal balletitantsija, siis ooperitäht ning seejärel tegutses inspitsiendina.

Lisaks teatrile on Väino tantsinud varietees koos oma esimese abikaasa, baleriin Helju Areniga. Estoonlane oli ka Areni elukaaslane, ooperilaulja Anu Kaal. Nad olid estoonlastena aastaid tuttavad, aga paar sai neist pärast seda, kui mõlemad olid matnud oma esimese abikaasa. Nad olid koos 33 aastat ja neil on kahe peale kaks last ja viis lapselast.

Väinot ja tema vanemat venda Rein Arenit on ikka oletatud pärinevat kunstnik Peet Areniga ühest suguvõsast, aga Väino Aren ei teadnud sellistest sidemetest midagi, on ta märkinud kahekümne aasta eest ajalehes Keskus loos „Vendade saatus“ Ilmar Pallile.

Lapsepõlv ja noorus möödusid näitlejaist vendadel Tartus raudteelasest isa ja lastekasvatajast ema kolmelapselises perekonnas, kuhu kuulus ka vanuselt keskmine õde Eda (abiellumisel Pakk), kes oli hiljem Tartus tuntud hambaarst. Väino Aren meenutas, et veel Tartus koolipoistena olid nad vennaga hiigla head sõbrad. „Saksa ajal pidid koolipoisid käima majandites tööl. Rein käis Vorbusel. Kuna ta mind igale poole kaasa tiris, hüüti meid suureks ja väikeseks Vorbuseks.“ Tallinna koliti siis, kui Rein GITISest 1951. aastal Tallinna Draamateatrisse tööle tuli ning Väino samal ajal Vanemuisest Estoniasse balletti tantsima siirdus.

Teatripisiku päritolu üle arutades meenutas Väino Aren, et nii isa kui ema poolt sugulaste hulgas oli pillimängijaid ja neid, kes rahvamajade näitemängudes kaasa löid. „Kuid ma ei usu, et see meid mingil moel oleks mõjutanud,“ arvas ta.

„Õnne 13“ perekond: Marika Korolev (Evelin), Luule Komissarov

ohtuleht.ee

Eesti Draamateater
Teater Vanemuine
Estonia teater
Eesti Rahvusballett
Teater

(Laine) ja Väino Aren (Kristjan). (Andres Putting / Delfi Meedia)
Poistekoorist Estoniasse

Väino enda saatust mõjutas asjaolu, et nende kool asus otse Vanemuise teatri vastas. Kui Eino Uuli tuli 1946. aastal Vanemuisesse Carmenit lavastama, valiti koolist 11 poissi koori tarvis. Nende hulgas oli ka tol ajal 13aastane Väino. „Nii ma teatrisse jäingi.“

Kooris lõi Väino kaasa „Padaemandas“ ja jäi silma Ida Urbelile, kes poisi oma balletistuudiosse võttis. 1949. aastast oli ta juba balletitantsijana Vanemuise palgal. Järgmine aasta tuli Tallinnast kõva komisjon Anna Ekstoni enda juhtimisel, Väino jäi talle silma ja oligi üleviimise korras Estonias.

Väino Aren tantsis Estonias järgemööda tervelt 21 aastat. Ent ka edasine töö laulja ja inspitsiendina jättis ta koduteatrisse. „Ei tea, et Eestis oleks keegi ühes teatris ühtejutti 53 aastat ametis püsinud,“ meenutas ta kahekümne aasta eest kerge uhkustundega.

Vahepeal täiendas ta end Leningradi balletikoolis, kust ühel õnnetul 1954. aasta päeval Vene kroonusse kukkus. „Kell viis õhtul sain kutse, kell seitse hommikul oli juba pea paljas ning olin küps neljaks aastaks Tuula linna lennuväkke minema,“ tuletas Väino meelde tollast suurt ebameeldivust. Õnneks vähendati vahepeal lennuväe teenistusaega kolmele aastale.

Tantsija jaoks oli selline oma alalt ära rebimine loomulikult suur õnnetus – kogu eelnev töö ähvardas tühja joosta. „Pesnipljaski“-esinemised kohalikus ohvitseride majas vormi säilitamisele eriti kaasa ei aidanud.

Pärast sõjaväest naasmist anti Väinole võimalus lõpetada balletiõpingud Tallinna balletikoolis vägevas 6. lennus 1958. aastal koos Sulev Nõmmiku, Ago-Endrik Kerge, Enn Suve, Tamara Soone ja teistega.

Kas Väinot ennast näitlejakutse ei paelunud? Pidades silmas kasvõi tema üht tuntumat draamaosa – Kristjanit teleseriaalis „Õnne 13“. „Eks ma ole ju oma elus peale balleti palju muudki teinud,“ selgitas ta oma üllatava näitlejameisterlikkuse allikaid. Tantsu lavastajakutse vastu vahetanud Nõmmik meelitas koolivenna oma operettidesse, kus Väinol oli aastate jooksul rolle lausa ridamisi. 60. aastate lõpus ja 70ndate algul sai Väino tuntuks koos Vello Viisimaaga Eesti Raadio põllumeestesaares kupleesid lauldes.

„Õnne 13“: Luule Komissarov ja Väino Aren. 05.02.2018

(Andres Putting / Delfi Meedia)

Hommikust hilisööni

Jutuga tagasi balleti juurde pöördudes meenutas Väino kahekümne aasta eest, et balletitase on hoopis teistsugune kui tema tantsijapäevil. „Tol ajal tähendas ballett klassikalist tantsu, kus meestantsijal tuli sooritada arvukalt tõsteid. Minule sattusid alati millegipärast suuremad ja raskemad partnerid. See annab seljas ja jalgades tunda tänaseni. Egas muidu tantsijad nii vara pensionile pääse.“

Üks korralik tantsijapäev algas hommikuse treeningtunniga, mõne aja pärast järgnes päevane proov. Iga kord tuli nahk korralikult märjaks ajada. Õhtul oli loomulikult etendus. Ent ega seegi veel päeva krooninud. Tantsija palk oli sedavõrd väike, et kesköö paiku tuli väsinud sammud seada varietee poole, kust saadav tasu oli hoopis kopsakam. Kümme aastat tantsis Väino algul Astoria keldris, seejärel kohvikus Tallinn ja lõpuks kuulsas Viru varietees.

Ballett oli 50. aastatel ja hiljemgi Tallinnas ülimalt populaarne, ilmselt seepärast, et polnud koormatud sedavõrd ideoloogilise jamaga nagu sõnalavastused. Suuri tähti oli arvukalt – Helmi Puur, Tiiu Randviir, Tamara Soone jt.

Perekonna kunstitraditsiooni aitab aga säilitada Väino esimesest abielust sündinud kunstnikust tütar. „Kui olin laps, siis tegeles minuga peamiselt isa, võttis kaasa tööle ja reisidele kogu aeg!“ meenutab tütar. „Ta oli ka supervanaisa oma paljudele lastelastele nii elukaaslase Anu Kaalu kui minu peres.“